

voor opa's kist en zegt: 'Lieve opa, ik hoop dat je gauw weer beter wordt. Maar ik denk dat dat bijna niet meer kan.'

Dan lopen we naar Piets laatste plekje. Hij heeft het zelf uitgezocht. Ik zei het al. Er was plaats zat.

'Kut,' zegt mijn kleinkind. Hij zit op de grond en inspecteert een vrachtwagen. Bente heeft er drie wielen afgeknaagd, maar het deurtje van de cabine kan nog wel open en dicht. Dat deed Seth tenminste de laatste paar minuten. Maar nu heeft hij het deurtje in zijn hand.

'Kut,' zegt hij nog een keer. Ik bijt op het puntje van mijn tong, verbeter niks en bel mijn dochter. Die is tenslotte verantwoordelijk voor dit taalgebruik.

'Joep,' zeg ik, en daarmee gebruik ik haar koosnaam, want per slot van rekening heb ik niks te schaften met de manier waarop zij haar zoon wenst op te voeden en toch wil ik iets opmerken over zijn woordkeuze. 'Jullie moeten echt oppassen wat je zegt waar Seth bij is. Hij zegt...' Nu demp ik mijn stem, want anders hoort dat wurm het gewraakte woord ook nog een keer van zijn eerbiedwaardige oma, '...kut.' Onderwijl prijs ik mezelf om dat 'Jullie moeten oppassen...' Tweede persoon meervoud is slim. Nu kan dochter nog zeggen dat het taalgebruik van Seths papa inderdaad nogal ruw is en dat zij hem daarop ernstig zal aanspreken.

Ze lacht. Ze zegt: ‘Hij bedoelt “stuk”! Hij keert letters om. Zo raar! De eerste keer dacht ik ook dat hij “kut” zei. Maar hij bedoelt “stuk”. Grappig hè?’

Ik doe een controlerondje. Ik wijs van alles aan en Seth zegt braaf: ‘Kut! Niet kut!’ Het klopt. Wat een eigenaardige taalontwikkeling.

‘Wat is dat Seth?’

‘Kut!’

‘Ja, stuk! Het is stuk, hè? Ssssstttttuk!’

‘Ja. Kut.’

Er valt niks aan te verbeteren. Hij hoort het verschil niet. En hij straalt dat we zo’n goed gesprek voeren en het zo roerend met elkaar eens zijn.

Een paar dagen later fiets ik naar de markt. Seth blijft lekker in het fietsstoeltje zitten en we lopen de kramen langs. Tot we aan het eind van de markt zijn. Daar wijst Seth enthousiast naar een kar met de tekst ‘De Grillkoning’.

‘Pik!’ brult hij. ‘Pik!’

‘Kip!’ zeg ik.

‘Ja! Pik!’

Voorlopig maar niet meer naar de markt.

‘Moet je zien,’ moppert mijn lief. Op televisie woedt een veldslag. De ME groepeerst zich achter doorzichtige schilden, de wapenstok dreigend geheven. Er komt een tank aangehobbeld; een